

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **a) O. V., a b) nezl. K. V.**, společně zastoupené Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, čj. OAM-27/ZA-ZA11-VL16-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2020, čj. 2 Az 50/2017-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Dne 16. 1. 2017 podala žalobkyně a) jménem svým a jménem své nezletilé dcery, žalobkyně b), žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně a) uvedla, že se rozvedla s manželem, který ji o vše připravil. Bývalý manžel ji doma obtěžoval a vyhrožoval. V ČR má sestru, proto sem přijela, neboť věří, že tu bude žalobkyni b) (její dceři) lépe. Během pohovoru dále žalobkyně a) sdělila, že po podání žádosti o rozvod bydlela u sestry v Užhorodu. Policie, na kterou se obrátila kvůli obtěžování bývalým manželem, nic neučinila, protože mezi jejími členy měl bývalý manžel známé. V oznámení policii žádala o to, aby mohla nadále žít ve stejném místě jako před rozvodem. Policie jí sdělila, že s tím nemůže nic udělat, protože nemovitost je napsaná na bývalého manžela. Na nadřízené policejní orgány se žalobkyně a) neobrátila, tvrdila, že neměla kam; řízení o rozdělení majetku ještě neproběhlo. Od rozvodu se bývalý manžel žalobkyně a) nedopustil na žalobkyních žádného násilí; nestýkají se spolu. Na Ukrajině nemá stabilní příjem ani bydlení.

[2] Žalovaný v rozhodnutí ze dne 9. 5. 2017 konstatoval, že žalobkyně podaly žádost na základě osobních problémů s bývalým manželem žalobkyně a), ekonomických potíží, nevyjasněné situace s bydlením a rovněž vedeny snahou o legalizaci pobytu v ČR. Žalobkyně však neuvedly žádné azylově relevantní skutečnosti ani důvody pro udělení

doplňkové ochrany, proto jim žalovaný mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona o azylu neudělil.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městského soudu zamítl.

[4] Žalobkyně [dále jen „stěžovatelka a)“, „stěžovatelka b)“ či „stěžovatelky“] napadly rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatelka a) zopakovala, že byla vystavena násilí a výhrůžkám svého bývalého manžela, přičemž jí ukrajinské státní orgány nebyly schopny poskytnout ochranu. Žalovanému vytkla, že nedostatečně přihlédl k Informaci MZV ze dne 25. 7. 2016, která pojednává o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. Stěžovatelka a) v této souvislosti namítla, že nemohla využít účinných obranných opatření proti nečinnosti policie a městský soud jí nesprávně vytkl, že nevyužila nápravných prostředků. Stěžovatelky podle svého mínění prokázaly odůvodněný strach z pronásledování ze strany bývalého manžela stěžovatelky a). Dále stěžovatelky namítly, že se žalovaný ani městský soud řádně nevypořádali s podmínkami pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti zejména odkázaly na Zprávu OAMP ohledně domácího násilí na Ukrajině ze dne 13. 2. 2017. Stěžovatelky navrhly, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu, případně i rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a se závěry městského soudu se ztotožnil. Současne uvedl, že obavy stěžovatelky a), že pokud by podala stížnost na postup policie, nadřízené policejní orgány by se jejím podnětem nezabývaly, by bylo možné považovat za azylově relevantní skutečnost jen v případě, v němž by se stěžovatelka o to alespoň pokusila. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl, případně odmítl pro nepřijatelnost.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Podle NSS v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně; nedošlo ani k podstatným vadám řízení, které by přijatelnost kasační stížnosti založily.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Co se týče obecných zmínek o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, NSS jen konstatuje, že rozsudek je plně přezkoumatelný, a městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními body. Za situace, kdy stěžovatelky nic konkrétnějšího neuváděly, postačí vyjádření NSS v takto obecné rovině.

[9] Stěžovatelky jsou přesvědčené, že obava z bývalého manžela odůvodňuje udělení mezinárodní ochrany. NSS se opakovaně zabýval možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Z judikatury je seznatelné, že domácí násilí spočívající v napadání manželem či bývalým manželem může za určitých okolností naplňovat znaky

pokračování

pronásledování (ve vztahu k azylu) nebo nebezpečí vážné újmy (ve vztahu k doplňkové ochraně). Závisí zejména na tom, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání (viz rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, čj. 4 Azs 31/2009-93, či usnesení NSS ze dne 10. 9. 2008, čj. 9 Azs 49/2008-55). V rozsudku ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004-41, NSS vyslovil, že „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“. Stěžovatelky uvedly, že se neúspěšně obrátily na tamní policii. Stížnost k nadřízenému orgánu nepodaly, jelikož se orgány stížnostmi nezabývají. K tomu NSS sděluje, že pouhá nedůvěra občana ve státní instituce odůvodněná tím, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (viz usnesení NSS ze dne 14. 3. 2016, čj. 2 Azs 302/2015-49, bod 11, či rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 7/2004-37). Navíc stěžovatelka a) při pohovoru připustila, že k násilí ze strany bývalého manžela již nedochází. Jiné azylově relevantní skutečnosti ani důvody pro udělení doplňkové ochrany stěžovatelky netvrdily.

[10] NSS nesouhlasí s názorem stěžovatelek, že žalovaný nedostatečně přihlédl k Informaci MZV ze dne 25. 7. 2016. Žalovaný se řádně zabýval všemi aspekty azylového příběhu stěžovatelek a pro jeho vyhodnocení si obstaral dostatečné informace o zemi původu. Žalovaný správně dospěl k závěru, že v mezích tvrzení stěžovatelek jim nehrozí v případě návratu do vlasti pronásledování ani nebezpečí vážné újmy. NSS neshledal pochybení ani ve způsobu, jakým žalovaný pracoval s informacemi o zemi původu. Jako informace o zemi původu mohou sloužit všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti [srov. čl. 4 odst. 3 písm. a) kvalifikační směrnice¹], jestliže jsou (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Informace OAMP jsou standardním podkladem, z něhož žalovaný v řízeních o udělení mezinárodní ochrany vychází.

[11] Stěžovatelky dále argumentují tím, že žalovaný a městský soud nezohlednili Zprávu OAMP ze dne 13. 2. 2017. Tuto námitku uplatnily až v kasační stížnosti; Zpráva není součástí správního ani soudního spisu. Tento kasační bod je striktně vzato nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Přesto NSS doplňuje, že obdobná zjištění jako namítaná Zpráva obsahuje i Zpráva MZV Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016, kterou vzal žalovaný při posouzení žádostí stěžovatelek v potaz.

[12] NSS na základě výše uvedeného kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musejí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. července 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu